

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Nebesařové a soudkyň JUDr. Jitky Kitličkové a JUDr. Aleny Červené v právní věci žalobce **KLAUDY SPEDITION s.r.o.** se sídlem Dráždánská 40, 400 07 Ústí nad Labem, IČ 25405632, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Broumem, advokátem se sídlem Lázeňská 479/15, 405 01 Děčín, proti žalovanému **KOVOŠROT GROUP CZ, a.s.** se sídlem Ke Kablu 289/7, 100 00 Praha 10, IČ 28674286, IČ 61380717, zastoupenému JUDr. Jiřím Kadeřábkem, advokátem se sídlem Michalská 4, 412 01 Litoměřice, o zaplacení částky 91.621,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 č.j. 15 C 150/2013 – 84 ze dne 29.9.2014

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 12.293,60 Kč k rukám právního zástupce žalovaného do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem č.j. 15 C 150/2013 – 84 ze dne 29.9.2014 zamítl Obvodní soud pro Prahu 10 jako soud I. stupně žalobu o zaplacení částky 91.621,08 Kč úrokem z prodlení 7,75% ročně od 31.5.2012 (výrok I.), dále rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému na náhradu

nákladů řízení částku 30.734,- Kč k rukám právního zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

V odůvodnění rozsudku soud I. stupně uvedl, že se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 91.621,08 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že pro žalovaného provedl přepravu železného šrotu o váze 497.417 tun z místa nakládky Děčín, Kovošrot do místa vykládky přístav Peine podle náložního listu a smlouvy o překládce ze dne 7.3.2012. Žalobce předmětný šrot do místa určení přepravil dne 27.2.2012, dne 28.2.2012 došlo k nahlášení zboží k vykládce, k vyložení až dne 7.3.2012. Smlouvu o překládce a náložní list podepsal pan S. dne 7.3.2012. Vykládací lhůta je stanovena na dva dny, podle žalobce tedy došlo ke zdržení (mimo neděli) v délce 5 dnů. Za toto zdržení žalobce žalovanému účtoval zdržné podle přepravních podmínek § 8, Příloha č. 2 fakturou č. 212106 ze dne 15.3.2012, splatnou dne 24.4.2012, v celkové výši 91.621,08 s termínem splatnosti 24.4.2012. Žalovaný tuto fakturu žalobci nezaplatil, navrhl sice vzájemný zápočet pohledávek dohodou ze dne 29.5.2012, s ní však žalobce nesouhlasil. Žalobce žalovaného k úhradě dlužné částky vyzýval opakovaně dopisy ze dne 3.8.2012 a ze dne 8.10.2012, avšak marně.

Žalovaný v řízení před soudem I. stupně nepopíral, že pro něj žalobce přepravoval železný šrot z Děčína do Peine. Podle náložního listu ze dne 20.20.2012 mělo jít o 497.417 tun šrotu, při vykládce dne 7.3.2012 však byl zjištěn váhový úbytek – žalobce vyložil o 69.819 kg šrotu méně, než v Děčíně naložil. Žalovaný namítal, že přeprava šrotu byl uskutečněna podle objednávky žalovaného, písemná smlouva o přepravě mezi účastníky uzavřena nebyla, žalovaný neuzavíral ani žádnou smlouvu o překládce ze dne 7.3.2012, na kterou žalobce v žalobě odkazoval. Podle žalovaného dokument ze dne 7.3.2012, podepsaný panem S., ani není žádnou smlouvou o překládce, ale potvrzením o vykládce zboží. Uvedená osoba ani není zaměstnancem či zástupcem žalovaného, jde patrně o zástupce příjemce přepravovaného šrotu. Podle žalovaného nebyly mezi účastníky sjednány ani žádné přepravní podmínky, jimiž by se přeprava měla řídit a podle nichž by žalovanému vznikla povinnost platit zdržné, které mu žalobce vyúčtoval. Žalovaný dále ve svém vyjádření k žalobě vznesl proti pohledávce žalobce za žalovaným eventuální námitku započtení svých vlastních pohledávek za žalobcem z titulu náhrady škody, která měla žalovanému vzniknout v souvislosti s dalšími přepravami šrotu prováděnými žalobcem pro žalovaného, kdy při vykládkách přepravovaného šrotu v Peine byly opakovaně zjištěny váhové úbytky, žalovaný musel odběrateli šrotu vystavovat dobropisy a takto mu vznikla škoda ve výši 103.514,54 Kč, kterou žalobce ani po výzvě žalovaného neuhradil.

Soud I. stupně provedl ve věci dokazování náložním listem ze dne 20.2.2012, potvrzením o vykládce ze dne 7.3.2012, cejchovním protokolem lodí ze dne 7.3.2012, přepravními podmínkami ze dne 1.10.2006, výňatkem z německého zákona o změně zákona o vnitrozemské plavbě ze dne 26.4.1994, fakturou žalobce č. 21211splatnou dne 6.5.2012, výpisem z účtu žalobce ze dne 22.6.2012, fakturou č. 212106 ze dne 15.3.2012 na částku 91.621,08 Kč, upomínkami žalobce specifikovanými v žalobě a doklady prokazujícími objednávky a realizace dalších přeprav a jejich provedení v letech 2002, 2010 a 2012. Ohledně skutkového stavu dospěl k závěru, že předmětná přeprava šrotu lodí z Děčína do Peine v SRN byla na základě objednávky žalovaného žalobcem provedena, nebyla však uzavřena žádná rámcová ani konkrétní písemná smlouva o přepravě, žalovaný nebyl seznámen s přepravními podmínkami žalobce. Šrot byl naložen 20.2.2012, k vykládce nahlášen 28.2.2012, ta byla provedena až 7.3.2012. Žalobce prováděl pro žalovaného i jiné přepravy šrotu v jiném období, při nichž byl zjištěn opakovaně váhový úbytek a žalovaný po žalobci požadoval náhradu takto vzniklé škody ve výši 63.456,08 Kč a 40.058,46 Kč. Zjištěný

skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 261 ve spojení s ust. § 610 a násl. obch. zák. ve znění účinném do 31.12.2013, dospěl tedy k závěru, že mezi účastníky – podnikateli byla uzavřena při jejich podnikatelské činnosti smlouva o přepravě podle § 610 a násl. obch. zák. o přepravě předmětného šrotu v ústní formě bez toho, že by součástí smluvních ujednání byl závazek žalovaného platit za dohodnutých podmínek žalobci zdržné v důsledku pozdní vykládky šrotu z lodě v přístavu. Podle soudu I. stupně je zdržné nárokem sankční povahy, je možno je přirovnat ke smluvní pokutě ve smyslu ust. § 544 odst. 2 obč. zák. (účinného do 31.12.2013), u níž je obligatorní písemná forma a ta zde dodržena nebyla – k platnému ujednání o zdržném tedy podle soudu I. stupně mezi účastníky nedošlo (a i kdyby ano, žalovanému vznikla za žalobcem pohledávka z titulu náhrady škody, kterou v rámci obrany navrhl k započtení, čímž by nárok žalobce zanikl). Soud I. stupně z výše uvedených důvodů žalobu zamítl, výrok o nákladech řízení pak odůvodnil ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal žalovanému jejich náhradu podle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby po 4.780,- Kč, 5 režijních paušálů po 300,- Kč a 21% DPH ve výši 5.334,- Kč.

Proti rozsudku soudu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, které odůvodnil tím, že soud I. stupně věc nesprávně právně posoudil, když uvedl, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o přepravě podle § 610 a násl. obch. zák. Podle žalobce šlo o smlouvu zasilatelskou podle § 301 obch. zák. – žalobce pouze obstarával přepravu, loď nebyla jeho, sám přepravu neprováděl. V náložním listu žalovaný provedení přepravy nijak nezpochybnil, teprve po vyúčtování zdržného začal účelově namítat, že při přepravě bylo dodáno menší množství šrotu, než které bylo naloženo. Přitom v návrhu dohody o vzájemném započtení pohledávek, kterou žalovaný zaslal žalobci dne 29.5.2012, žalovaný uváděl jako svůj započítávaný dluh vůči žalobci i předmětnou částku 91.621,08 Kč, tj. vyúčtované zdržné. Žalobce v odvolání nesouhlasil s tím, že žalovaný nebyl obeznámen s přepravními podmínkami, a že nárok na zdržné mezi účastníky nebyl sjednán. Vztah mezi účastníky se má podle žalobce řídit Všeobecnými zasilatelskými podmínkami, podle nichž má zasilatel právo na úplatu za obstarání přepravy a na náhradu nákladů, které přitom účelně vynaložil. Tvrdil, že plavidlo, které pro přepravu šrotu žalobce obstaral, muselo v přístavu Peine setrvat až do 7.3.2012 – dne 28.2.2012 bylo sice částečně vyloženo, při vykládce ale příjemce zboží zjistil, že žalovaný zaslal „jiné zboží“ a vykládka proto byla přerušena, přepravce tedy musel na místě zůstat o 5 dní déle, než bylo dohodnuto. Žalobce také zpochybnil tvrzení žalovaného o způsobení škody žalobcem v důsledku dodání menšího množství šrotu, než kolik bylo (v případě dalších provedených přeprav (naloženo. Navrhl tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný k odvolání žalobce uvedl, že rozhodnutí soudu I. stupně považuje za věcně správné. Zahrnutí sporné pohledávky na zaplacení zdržného do návrhu zápočtu označil za pokus vyřešit vzájemné vztahy s žalobcem smírně bez toho, že by nároky žalobce uznával. Znovu zdůraznil, že všeobecné zasilatelské podmínky, na které odkazuje žalobce, žalovaný nikdy neodsouhlasil a nepodepsal (jde o dokument vydaný třetí osobou, žalovanému zcela neznámou). K placení zdržného se žalovaný nikdy smluvně nezavázal, ve vztahu k žalobci neporušil ani žádnou povinnost, z níž by povinnost platit zdržné (třeba formou náhrady škody) vyplývala. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř. (je-li v tomto rozsudku kdekoli odkazováno na občanský soudní řád, jde o z.č. 99/1963 Sb. ve znění účinném do 31.12.2013 – viz čl. II. odst. 2 přechodných ustanovení z.č. 293/2013 Sb.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že soud I. stupně ve věci provedl dokazování v potřebném rozsahu a z provedených důkazů učinil správné závěry o skutkovém stavu věci. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje pro stručnost na rekapitulaci závěrů soudu I. stupně o skutkovém stavu věci na straně 4 napadeného rozsudku, s níž se odvolací soud zcela ztotožňuje. Pokud pak jde o právní posouzení tohoto skutkového stavu, stejně jako soud I. stupně dospěl odvolací soud k závěru, že smluvní vztah mezi účastníky ohledně předmětné přepravy je třeba posuzovat podle § 610 a násl. obch. zák. Účastníci v tomto případě neuzavřeli písemnou smlouvu o přepravě, dokladem o její existenci a obsahu je tedy ve smyslu ust. 611 až § 614 obch. zák. náložný list ze dne 20.2.2012, kterým bylo v řízení dokazováno.

Podle § 616 věta první a druhá obch. zák. je obsah náložného listu rozhodný pro nároky osoby oprávněné podle náložného listu. Dopravce se může vůči ní dovolávat ustanovení smlouvy uzavřené s odesílatelem, jen pokud jsou obsažena v náložném listu, nebo pokud se na tato ustanovení v něm výslovně odkazuje. Obsah náložného listu je pak upraven v ust. § 614 odst. 1 obch. zák. a je zřejmé, že náložný list ze dne 20.2.2012 uvedené požadavky splňuje – žalobce je výslovně uveden jako dopravce, žalovaný jako odesílatel. Není zde uveden žádný závazný termín vykládky šrotu v přístavu Peine, ani odkaz na nějaké další ujednání mezi účastníky, např. na nějaké obecné smluvní podmínky přepravy. Pokud se žalobce v řízení dovolával nikým nepodepsaných přepravních podmínek ze dne 1.10.2006, odvolací soud stejně jako soud I. stupně uzavřel, že jde o listinu zjevně vyhotovenou pro interní potřeby společnosti EVROPSKÁ VODNÍ DOPRAVA – SPED, s.r.o., tedy subjektu bez vztahu k účastníkům řízení. V řízení nebylo žalobcem řádně tvrzeno (a tím méně prokázáno), že by uvedené podmínky, které zmínky o zdržném obsahují, se staly součástí smluvních ujednání žalobce a žalovaného a že by tedy žalovaného jakkoli ve vztahu k žalobci zavazovaly. Žádný takový závazek pak nelze dovodit ani z listiny ze dne 7.3.2012 (formulář „Entladebescheinigung“ podepsaný panem S.), kterou žalobce označil nejdříve jako smlouvu o překládce, jde ale pouze o potvrzení vyložení plavidla, patrně příjemcem zásilky. Odvolací soud připomíná, že povinnost platit zdržné nelze dovodit ani z žádného obecně závazného právního předpisu. Na vztah účastníků ohledně předmětné vnitrozemské lodní přepravy se vztahuje kromě obecných ustanovení § 610 a násl. obch.zák. také Budapešťská úmluva o smlouvě o přepravě zboží po vnitrozemských vodních cestách (CMNI), publikovaná pod č. 32/2006 Sb.m.s., která pro ČR vstoupila v platnost dne 1.3.2006, a to z důvodu, že přístavy nakládky a vykládky zboží se nacházejí ve dvou různých státech. Ani tato mezinárodní úmluva však nestanoví konkrétní lhůty přepravy, doby vykládky či sankce za jejich překročení, z nichž by bylo možno dovozovat vznik povinnosti žalovaného předmětné zdržné žalobci platit.

Jak shora uvedeno, při posouzení vztahů mezi účastníky lze vycházet pouze z obsahu náložného listu ze dne 20.2.2012, ten pak kromě označení dopravce, odesílatele a příjemce zásilky a druhu a množství zboží neobsahuje ani závazný termín provedení přepravy, ani termín vykládky, ani jakékoli další podmínky sjednané přepravy (buť např. i ve formě odkazu na vzájemně sjednané obecné obchodní či přepravní podmínky žalobce apod.). Pokud tedy právo na zdržné, kterého se žalobce v řízení po žalovaném domáhá, nebylo mezi účastníky sjednáno, je podle odvolacího soudu již i nadbytečné zabývat se v řízení tím, zda žalovaný má či nemá z důvodu vadně provedených přeprav jiných zásilek šrotu (tj. v důsledku úbytku množství přepravovaného zboží) nárok na náhradu škody vůči žalobci, který by bylo případně možno použít k započtení proti žalobcem tvrzené pohledávce za žalovaným z titulu zdržného.

Odvolací soud tedy uzavřel, že napadený rozsudek soudu I. stupně je věcně správný jak ve výroku I., kterým byla žaloba o zaplacení částky 91.621,- Kč s příslušenstvím jako nedůvodná zamítnuta, tak ve výroku II. o nákladech řízení (zde soud I. stupně správně aplikoval ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému žalovanému přiznal za právní zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. i správně vypočtenou náhradu nákladů řízení za 5 úkonů právní služby po 4.780,- Kč, 5 režijních paušálů po 300,- Kč a DPH ve výši 5.334,- Kč, celkem 30.734,- Kč). Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., žalovanému tedy byla přiznána jejich náhrada ve výši 12.293,60 Kč. Tato částka zahrnuje odměnu advokáta podle vyhl. č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu) po 4.780,- Kč, 2 režijní paušály po 300,- Kč a 21% DPH ve výši 2.133,60 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení, za podmínek uvedených v ust. § 236-239 o.s.ř., Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelný rozsudek, může oprávněný podat návrh na exekuci.

V Praze dne 10. června 2015

JUDr. Helena Nebesařová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Zahoráková Ivana